

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
2.Bf.209/2013/20. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2014. év február hó 27. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

Ítéletet:

A fegyveresen elkövetett rablás büntette miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2013. év április hó 29. napján kelt 28.B.1937/2012/27. számú ítéletét **megváltoztatja.**

A vádlott terhére rótt bűncselekményt rablás büntettének [Btk. 365. § (1) bekezdés a) pont és (3) bekezdés a) pont] minősíti.

A kiszabott szabadságvesztést 5 (öt) év fegyházbüntetésre enyhíti.

A vádlott a kiszabott szabadságvesztés büntetésből legkorábban a büntetés 2/3 részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A Fővárosi Törvényszék az ítéletet 2013. április hó 29. napán megtartott - helyesen - tárgyaláson hozta.

A vádlott az elsőfokú eljárásban 2013. április hó 29. napjáig volt előzetes letartóztatásban.

A vádlott által 2013. április hó 30. napjától 2013. június 2. napjáig házi őrizetben, 2013. június 3. napjától ismételen előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

5 (öt) nap házi őrizetben töltött idő egy napi fegyházbüntetésnek felel meg.

A vádlott anyja neve és lakóhelye pontosításra került.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Törvényszék 2013. április hó 29. napján kihirdetett 28.B.1937/2012/27. számú ítéletével a vádlott bűnösségét rablás bűntettében [Btk. 321. § (1) bekezdés, (4) bekezdés a) pont] állapította meg, ezért őt 6 év fegyházbüntetésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő kiszabott szabadságvesztésbe történő beszámításáról, a bűnjelekről, a polgári jogi igényt érdemben elbírálta, továbbá döntött a bűnügyi költség megfizetésének kérdésében is.

Az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésekor az ügyész, a vádlott és védője a fellebbezés bejelentésére három napi határidőt tartottak fenn. A törvényes határidőn belül az ügyész a vádlott terhére, a büntetés súlyosítása érdekében, míg a vádlott enyhítés céljából jelentett be perorvoslatot a törvényszék ítélete ellen.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.119/2013/4. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, míg a vádlotti fellebbezést megalapozatlannak tartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozott, a törvényszék indokolási kötelezettségének is eleget téve okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és a terhére rótt bűncselekmény jogi minősítése is törvényes. A hiánytalanul felsorolt bűnösségi körülmények alapján a büntetési célokat nem kellően biztosító, eltúlzottan enyhe jogkövetkezményt alkalmazott a vádlottal szemben. Mindezekre tekintettel indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét változtassa meg, a vádlottal szemben kiszabott fegyházbüntetést és a közügyektől eltiltást súlyosítsa, egyebekben az ítéletet hagyja helyben.

Az ügyész a nyilvános ülésen a fellebbezésében foglaltakat változatlan tartalommal fenntartotta, azt csupán annyiban módosította, hogy az elbíráláskori büntető anyagi jogi jogszabályok alkalmazására tett indítványt.

A védő felszólalásában szintén a másodfokú elbíráláskor hatályos Btk. alkalmazását kérte. Kiemelte, hogy mivel védence enyhítés érdekében jelentett be perorvoslatot, ezért a bíróságnak szükséges mérlegelnie, hogy a főbüntetés enyhíthető-e.

A vádlott az utolsó szó jogán elmondta, hogy volt ideje gondolkoznia a tettén, annak következményein és súlyán. A bűnösségét elismerte, hozzátéve, hogy ki szeretne törni a szorult élethelyzetéből. Kérte, hogy a másodfokú bíróság enyhítse a kiszabott fegyházbüntetését.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen bejelentett kétirányú fellebbezések közül a vádlott enyhítésre irányuló perorvoslata alapos.

A Fővárosi Ítéltábla az ügyészi és a vádlotti perorvoslat folytán bírálta felül a Be. 348. § (1) bekezdése alapján a Fővárosi Törvényszék ítéletét, és az azt megelőző

elsőfokú bírósági eljárást. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával folytatta le a bizonyítási eljárást.

A Fővárosi Törvényszék ügyfelderítési kötelezettségének maradéktalanul eleget tett. A beszerzett bizonyítékokat logikusan értékelte, mérlegelte, a Be. 118. § (2) bekezdésére is figyelemmel törvényesen járt el, amikor a vádlott következetes beismerő vallomásai ellenére beszerezte, feltárta és értékelési körébe vonta az egyéb bizonyítékokat is. Helyesen alapította az ítéleti tényállást a teljes körű beismerő vallomást tett vádlotti nyilatkozatokra, amelyek következetesen egybevágtak mindhárom felismerő tanú nyilatkozataival (nyomozati irat 419. oldaltól gyanúsítottai vallomás, nyomozati irat 291-311. oldalig felismerésre bemutatása jegyzőkönyvei, továbbá a 27. alszámú tárgyalási jegyzőkönyvben foglalt nyilatkozatok).

A fenti bizonyítékokat a biztonsági kamera által rögzített képek is mindenben alátámasztották (nyomozati irat 145-147. oldal).

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által helyesen megállapított tényállás túlnyomó részt megalapozott, az az alábbi kiegészítésekkel és helyesbítéssel irányadó volt a felülbírálat során.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján az iratok tartalmára figyelemmel az alábbiakkal egészíti ki, illetőleg helyesbíti:

- A vádlott a tanú1-től, tanú2-től és a tanú3-tól a tárgyaláson bocsánatot kért, a tanúk a bocsánatkérést elfogadták (27. alszámú tárgyalási jegyzőkönyv 4-6. oldal).
- Az sértett 1.649.000.- Ft és törvényes kamatai erejéig jelentett be polgári jogi igényt (nyomozati irat 39. oldal).

A fenti kiegészítéssel és helyesbítéssel teljes körűen megalapozottá vált az ítéleti tényállás a másodfokú eljárásban - a Be. 352. § (2) bekezdésére is figyelemmel - irányadó volt.

A Fővárosi Törvényszék okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére.

A bekövetkezett jogszabályi változásokra figyelemmel a vádlott terhén megállapított bűncselekmény minősítése azonban változtatásra szorult.

A Fővárosi Ítéltábla a 2012. évi C. törvény (továbbiakban: Btk.) 2. § (2) bekezdésében foglalt rendelkezés alapján az elbíráláskor hatályos új büntetőtörvényt alkalmazta, mivel az alábbiakban kifejtett indokok alapján e törvény szerint a vádlott terhére rótt cselekmény enyhébben bírálendő el.

A 2012. július hó 6. napjára eső elkövetési időre figyelemmel a vádlott cselekménye az elkövetéskor hatályos 1978. évi IV. törvény 321. § (1) és (4) bekezdés a) pontja szerint minősült volna, amely bűncselekményt a törvény öttől tizenöt évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegette. Az elkövetéskor hatályos törvény 42. § (2) bekezdés b/ 2. pontja szerint a fegyház fokozatban végrehajtandó szabadságvesztésből a vádlott a 47. § (2)

bekezdésére is figyelemmel a büntetése 4/5-öd részének kitöltését követően szabadulhatott volna.

Ezzel szemben a 2013. július hó 1. napjától hatályos Btk. 365. § (1) bekezdés a) pontja és (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő bűncselekmény törvényi fenyegetettsége öttől tíz évig terjedő szabadságvesztésre enyhült. A Btk. 37. § (3) bekezdés ad) pontja alapján a végrehajtási fokozat ugyanúgy fegyház, azonban a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontja szerint a vádlott a büntetés 2/3-ának kitöltését követő napon már feltételes szabadságra bocsátható, ami ugyancsak kedvezőbb a vádlottra nézve. (Kúria 4/2013.(X.14.) BK. véleménye)

Az elsőfokú bíróság jogi indokolása a fentiekén túlmenően az anyagi jogszabályokban bekövetkezett változásoktól függetlenül is pontosításra szorul az alábbiak szerint.

A Fővárosi Törvényszék ítélete 5. oldalának alulról a 2. bekezdésében az elkövetéskor hatályos törvény rendelkezéseit pontatlanul idézve úgy fogalmazott, hogy a fegyveres elkövetésre vonatkozó rendelkezéseket alkalmazni kell akkor is, ha a bűncselekményt lőfegyverrel, vagy robbanószer utánzatával követik el.

Ezzel szemben már az elkövetéskor hatályos törvényi rendelkezések is [1978. évi IV. törvény 137. § 4. a) pontja] az utánzattal fenyegetve történő elkövetés esetén rendelték alkalmazni a fegyveres elkövetésre vonatkozó szabályokat. A másodfokú bíróság által alkalmazott elbíráláskor hatályos Btk. 459. § (1) bekezdés 5. d) pontja a korábbi rendelkezéssel tartalmilag azonos szabályozást tartalmaz. Ennek azért is van döntő jelentősége, mert az irányadó tényállás szerint a vádlott az általa használt fegyverutánzatot a pénztárosra, majd a vagyonőrre is ráfogta, azaz az utánzattal fenyegetve valósította meg a terhére rótt vagyon elleni erőszakos bűncselekményt. Az utánzattal fenyegetés tehát minden olyan emberi magatartást felölel, amelynek során az elkövető a lőfegyver utánzatot a passzív alany számára - a dolog elvétele céljából - láthatóvá teszi. Ez valósult meg jelen ügyben is.

A Fővárosi Törvényszék a büntetés kiszabása során irányadó súlyosító és enyhítő körülményeket túlnyomó részt helyesen sorolta fel. A másodfokú bíróság mellőzi a súlyosító tényezők köréből a vagyon elleni bűncselekmények elszaporodottságára utalást, tekintettel arra, hogy erre nézve az elsőfokú ítélet konkrét statisztikai adatot nem tartalmaz és az elszaporodottság ténye nem köztudomású. A vádlott beismerő vallomásának enyhítő nyomatékát csökkenti, hogy őt tíz nappal a bűncselekmény elkövetése után fogták el, a kamera által rögzített felvételekre figyelemmel a felismerhetősége biztosított volt, a lakossági bejelentés is arra utal (nyomozati irat

143. oldal), hogy a nyomozás kezdeti szakaszában a beazonosítása már meg is történt. További enyhítő körülmény, hogy a vádlott a bűncselekményt nem valódi löfegyverrel, hanem fegyverutánnal fenyegetve valósította meg.

Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság az enyhítésre irányuló fellebbezést megalapozottnak találta, mivel a Btk. 79. §-ában meghatározott büntetési célokra figyelemmel a Btk. 80. § (1) és (2) bekezdésében írt büntetés kiszabás elveire is tekintettel

A vádlottal szemben a Btk. 37. § (3) bekezdés ad) pontja szerint kiszabott fegyházbüntetés enyhítése indokolt. Az enyhítést nem csupán az anyagi jogszabályokban a vádlott javára bekövetkező, fent részletezett változások indokolják, hanem az is, hogy a vádlott terhére rótt bűncselekmény elkövetési módjára - a vádlott által alkalmazott fenyegetés mértékére - figyelemmel igen csekély tárgyi súlyú.

A Fővárosi Törvényszék törvényesen rendelkezett a közügyektől eltiltásról is azzal, hogy az új büntető törvény alkalmazása folytán ennek jogszabályi hivatkozása a Btk. 61. és 62. §-a.

Az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítására vonatkozó rendelkezés is törvényes, ennek jogszabályi alapja a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése, míg az elkobzásra vonatkozó rendelkezés a Btk. 72. § (1) bekezdés a) pontján alapul.

Az elsőfokú bíróság ítéletének járulékos rendelkezései törvényesek.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg egyebekben a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Fővárosi Törvényszék ítéletének bevezető része szerint az ügydöntő határozatát „büntetőtárgyaláson” hozta. Az elsőfokú bíróság szóhasználata nem felel meg az eljárási törvény terminológiájának. A Be. 234. § (1) bekezdése alapján ugyanis a bíróság tárgyalást tart, ha a vádlott büntetőjogi felelősségének megállapítására bizonyítást vesznek fel. A fentiekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletének bevezető részében foglaltakat pontosította.

A rendelkezésre álló iratok alapján a másodfokú bíróság a vádlott előzetes letartóztatására valamint házi őrizetére vonatkozó adatokat pontosította és a Btk. 92. § (1), (2) és (3) bekezdés a) pontja alapján rendelkezett a beszámításról.

Az iratok alapján a vádlott anyja neve és lakóhelyének pontos adatai is helyesbítésre szorultak.

Budapest, 2014. év február hó 27. napján

Dr. Lassó Gábor s.k.
a tanács elnöke

Dr. Ujvári Ákos s.k.
előadó bíró

Dr. Fatalin Judit s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 28.B.1937/2012/27. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 2.Bf.209/2013/20. számú ítéletében írt változtatásokkal 2014. év február hó 27. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható!

Budapest, 2014. év február hó 27. napján

Dr. Lassó Gábor s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Kállai Zoltán
írnok